PG
3979
V35L5
1922

From the Collection
of the late

JOHN LUCZKIW

ЛІСОВА КАЗКА.

ЛЬВІВ, 1922.
НАКЛАДОМ ВИДАВНИЦТВА: „СВІТ ДИТИНИ".

Виданя „Світа Дитини“:

а) Діточа Бібліотека:

Ч. 1. *Оскар Уайльд:* **„Зоряний Хлопчина“**, стор. 48 з 16 образками.

Ч. 2. *Вільгельм Буш:* **„Максим і Марко“**, стор. 64, з 95 образками.

Ч. 3. *О. Білоусенко:* **„Пригоди Вовка-Неситого“**, 68 стор. з 54 образками.

Ч. 4. *Вільгельм Буш:* **„Нечемне вороня“**, 52 стор. з 48 образками.

Ч. 5. *Я. Вільшенко:* **„Чорнокнижник із Чорногори“**, 72 стор. з 70 образками.

Ч. 6. *Я. Вільшенко:* **„Червона Шапочка“**, 48 стор. з 6 образками і нотами.

Ч. 7. *Антін Лотоцький:* **„Вільгельм Тель“**, іст. оповіданє, перероблене з Ф. Шілєра, 52 ст., з 13 образками У. Баура.

Ч. 8. *Фільгелєнес:* **„За вітчину“**, два оповіданя з історії Греків і Римлян, з 10 образками.

Ч. 9. *Микола Ваврисевич:* **„Лісова казка“**, сценка на 1 дію для діточого театру (з нотами).

Ч. 10. *Ґрація Товпліс:* **„Дарунки Русалок“**, сценічна фантазія для дітий у двох діях.

В приготованю:

Ч. 11. *Леся Верховинка:* **„Іменини Влодка“**, комедійка на 3 дії.

Ч. 12. *Марія Штеліґівна:* **„З села і з міста“**, нарпси з житя дітий.

Ч. 13. *Володимир Островський:* **„Соняшник“**, сценічна картина на 3 дії.

Ч. 14. *Марія Штеліґівна:* **„За склянною стіною“**.

Ч. 15. *Володимир Хронович:* **„Пригоди Лиса-Панаса**

ДІТОЧА БІБЛІОТЕКА.
Книжечка 9.

Микола Ваврисевич.

LISOVA

ЛІСОВА КАЗКА.

Сценка на 1 дію для діточого театру.

Музичні мотиви М. Гайворонського.

LIBRARY
MAY
4
1984
UNIVERSITY

ЗБІРКА
ІВАНА ЛУЧКОВА

ЛЬВІВ, 1922.
НАКЛАДОМ ВИДАВНИЦТВА: „СВІТ ДИТИНИ“.

PG
3979
V35L5
1922

Право передруку законно застережене.

З ДРУКАРНІ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНИ ШЕВЧЕНКА.

ДІЄВІ ОСОБИ:

Галя, дівчинка 12 років
Гриць, хлопчик 10 років
Катруся, дівчинка 7 років
} убрані по українськи, діти гаєвого. Заблудили в лісі.

Батько дітий, гаєвий, з рушницею.
Мати дітий, жінка гаєвого.
Дід-лісовик.
Водяник.
Старша русалка.
Русалки (десять).
Гриби (три).
Квітки: фіялка й ландиш.
Ягідки: черниця й суниця.

Річ діеть ся літом у лісовій глуші.

Від Автора.

Отсю невеличку пєсу присвячую ученикам і ученицям Київської III-ої української ґімназії і Шепетівсько-Подільської залізничої школи, для котрих вона була написана й працею котрих вона була вперше поставлена на шкільній сцені.

Любі діточки! Всі Ви, хто грає пєсу, дивить ся на неї на сцені, або читатиме у книжечці, памятайте заповіт розумного дідуся-лісовика...

Шануйте всяку ростину навкруги Вас, не мучте ніколи звіряти, бо його болить і воно теж хоче жити, як і ми...

Місця ж на землі під ясним сонечком стане для всіх нас...

Будьмо ж самі ми хороші, добрі й розумні, не руйнуймо нічого, але будуймо — творім самі навкруг себе красоту і добро.

Тоді й житє наше на землі не буде для нас тягарем, але буде здорове, гарне, веселе і щасливе.

Будьте такі ж веселі й щасливі в літах зрілости і суворої праці, якими Ви були в роках безтурботного дитинства і шкільної науки.

Микола Ваврисевич.

Сцена представляє густий ліс у літі. Товсті дерева, корчі, папороті, гриби, ягоди, квітки. Лісова галява. Ліворуч — болотце. Праворуч — лежить колода. Дерева. Пташки співають, аж ліс розлягаєть ся від гуку та шуму.

Появляєть ся троє дітий зі збанками на ягоди та з кошичками на гриби. В руках у дівчинки лісові квітки, як і навколо в лісі.

ЯВА І.

Галя, а за нею Гриць і Катруся.

Галя *(озираєть ся).* І куди се ми зайшли?... Я тут іще ніколи не була... А гляньте-но, кілько тут квіток та грибів!... Ставаймо збирати їх!...

Гриць. Та на що вони нам, нікуди вже й так дівати їх!...

Катруся. Я... я їсти хоцу й до дому!

Гриць. А справді, ходім до дому, бо вже пізно!

Галя. А знаєте що? Посідаймо отут на колоді, попоїмо трохи, визбираємо отсі гриби тай підемо навпростець до дому. Я вас швиденько доведу...

Гриць. А правда, вже ніде не будемо ставати та збирати ні ягід, ні грибів?

Галя. Добре, добре, бо вже швидко й вечерітиме.

Катруся. До дому хоцу. Їсти, їсти! *(Збираєть ся плакати).*

Галя. Цить, бо вже більше ніколи не візьму тебе

з собою по гриби та ягоди. І на що я сьогодня взяла таку плаксу з собою?

Катруся. Добре плакса, як так далеко зайшли, і я боюсь і їсти хоцу...

Галя *(нетерпляче).* Так я ж тобі кажу: Сядьмо на колоді тай попоїжмо, а потім підемо собі до дому.

Катруся. Коли я бою ся...

Гриць. Ну, й бій ся собі, кілько хочеш... Дай-но, Галю, хліба!...

Галя. І чого, чого ти боїш ся? Сідай... *(Садовить її; всі сідають: хто на колоді, хто на траві біля колоди; Галя дістає з торбинки хліба, роздає його дітям, що їдять його з ягодами. Гриць їсть, стає на колоду, дивить ся в ту сторону, звідки вони прийшли, й говорить):*

Гриць. Хотів би я відати, в яку то сторону нам треба йти навпростець до дому?... Крутились, крутились, тай, здаєть ся, закрутились... Світа нігде не видко, хоч би наш Вовчик загавкав, чи що!...

Галя. Сідай та заспокій ся; не бійсь — дійдемо... Тут же недалеко, бо ми все крутили ся на місци, плутаючись по лісі... Значить, недалеко зайшли...

Катруся. Далеко, далеко!... Я боюсь... боюсь...

Гриць. А справді, знаєш, чогось страшно... А от тато розказували якось про вовків та діда лісовика, що він тут усьому господар... Все його тут слухає і що він, як схоче, то може людий в лісі заблукати та до себе забрати...

Катруся. Я бо...боюсь.

Галя. Е, се все — казка... Я хожу до школи і нам учитель казав, що нічого того нема на світі: ні діда-лісовика, ні водяного, ні русалок... Що все те — так казки, вигадки... А вовків теж нічого бояти ся, бо й тато наші давно-давно їх бачили та стріляли... Вони

вже перевелись... А тато наші вже давно тут у лісі служать гаєвим!...

Гриць. А чого мама якось казали, що дід-лісовик є тут у лісі, бо як вони колись пасли корови та заблудили, то чули його голос і тупіт його ніг, як він їх доганяв... Так вони ледве втекли...

Катруся. Я бо...бою ся.

Галя. Ну, чого ти, дурна, боїш ся?... Зараз підемо до дому... Ось гукнемо голосно-голосно, то може хто почує й нам відгукнеть ся...

Гриць. Ану, гукнімо...

Галя й Гриць *(гукають).* Гей, тату! мамо!... Га-ý-ý... *(Луна в лісі відповідає їм. Катруся тре кулаком очи, збираючись плакати).*

Галя. А правда, веселійше стало?... Ану, гукнімо ще, може й справді тато, або хто почує тай прийде, бо вже вечеріє, а я напевно не знаю, куди нам треба йти до дому: чи туди, чи сюди, чи тамтуди... *(Показує рукою ві всі сторони. Потім стає на колоду, дивить ся в ріжні сторони й каже):* Гукнімо ще раз голоснійше!...

Гриць і Галя *(гукають).* Гей, гей, тату, мамо!... Ми тут! *(Чути голоси з ріжних сторін ліса: Га-ý—га ý—гей! Га-ý—гей—гаý-ý... Голоси все наближають ся).*

Галя. От я й казала, що хтось до нас прийде; то, мабуть, наші тато йдуть по нас... А дивись, дивись, якого великого гриба я знайшла... Треба його взяти в кошик... А он — другий, третій... Збирайте!... *(Зриває. З-за гриба вискакує ґном-гриб, другий, третій).*

Галя. Ай-а-ай.

Катруся *(з жахом).* Ай!

Гриць *(перелякано).* А то що таке?!...

ЯВА II.

Троє дітий і три гриби.

Старий гриб. На що ти зриваєш нас? Що ми тобі зробили?... Ми собі живем, ростем, нікого не зачіпаємо, а ти, дівчинко, до нас сюди лізеш, зриваєш нас, кладеш у кошик свій та несеш до себе, до дому... Думаєш, нам так добре? Не болить?... Дай нам жити, дай нам свободу!...

Галя. Я... я нічого, нічого...

Гриць *(підхоплює).* Ми не знали, не знали, що тебе болить...

Старий гриб. От нічого, нічого, а прийдеть ся, то завше так: Ви люде йдете до ліса, рвете квітки, ягоди — наших сестричок.

Гриби *(усі разом).* Кличмо їх сюди!

Галя *(перелякано).* Не треба... Годі.

Гриби *(усі).* Кличмо, кличмо... Гей, сестри любі — ягідки, квіточки, а ходіть-но сюди!...

Катруся. Я бо...бою ся...

Гриць. Я теж бо...боюсь...

ЯВА III.

3 дітий, 3 гриби, 2 квітки, 2 ягідки.

Ягідка-суниця. Чого вам, братіки? Чого ви так розкричали ся?

Квіточка-фіялочка. І що то за шум ви здіймаєте тут? Га?...

Ягідка-черничка. Щоб на вечерниці, так іще ж вчасно!...

Квіточка-ландиш. Навіть іще лісовий дідусь наш не прокинув ся од денного сну!...

Гриби *(усі разом).* Треба всіх скликати сюди; треба всім нам згуртувати ся тай, накінець, боронити ся від таких непроханих гостий!... Годі з ними нам панькати ся!... *(Чути з далека пісню).*

Ягідка-суниця. От і русалоньки-сестрички вже повставали та й, як завше, з піснею ідуть до нас на нашу улюблену лісову галяву. *(Пісня наближаєть ся).*

Квіточка-фіялочка. Ой, веселі завше сі сестрички!... Любо, легко й весело їм живеть ся під охороною старенького дідуся-лісовика!...

Квітка-ландиш. Ну, не завше і не всім буває весело... Он учора в ночи їхав через ліс якийсь козак на кони... Місяченько світив гарно й ясно. Русалоньки наші підкрали ся до нього, вхопили коня за повід і потягли козака з собою в воду тай там заскоботали... Я притаїла ся і все бачила... Дядько-водяний як на них розсердив ся за те, що закаламутили вони воду!... Ой, гримав та сварив довго-довго на них... Не одній попало від нього. Я аж злякалась за них...

ЯВА IV.

3 дітий, 3 гриби, 2 квітки, 2 ягідки. 10 русалок і 11-та старша йде на переді, побравшись за руки. Ще здалека чути їх пісню.

Хоровод русалок *(ходить колом по сцені і співає:)*

Зійди, зійди, вечіроньку,
На мирне тихе поле,
Тобі співаємо ми пісню,
Вечірна ясна зоре.

Темніє вже долина там
І ніченька надходить,
Останній сонця гасне блеск,
Тиша по полі бродить.

Як тілько день минув погас,
Як ніч прийшла тихенько,
У лісі пісню заспівав
Веселий соловейко.
. . . . .
Зійди, зійди, вечіроньку,
На мирне, тихе поле.
Тобі співаємо ми пісню,
Вечірна ясна зоре!

Старий гриб *(сердито перебиває їх пісню).* Годі вам усе співати! Он дивіть ся красше, яке золото забрело сюди до нас *(показує на діти),* та порадьте, як із ними нам красше розправити ся.

Усі русалки *(разом).* То діти!... Які гарні діти!

Старша русалка *(приглядаєть ся до дітий).* Не чіпайте їх... Вони – діти. Колись і я, і ми — були такі, як вони... Усі дітки — добрі, гарні...

Усі гриби, ягоди, квітки *(перекривляють).* Добрі, добрі!... Бач, гарні!

Старий гриб. Добре — добрі!... Але чого вони нам роблять біль: ломлять, рвуть нас, зрізують... Чого вони і діти і великі люди роблять завше нам лихо, шкоду?... Ми ж їх не зачіпаємо!... А ми теж хочемо, як і вони, жити, сміяти ся до сонечка, рости, цвисти, умивати ся з росою, купати ся з чистим дощиком, дихати чистим повітрєм... Не ми ліземо до них, але вони до нас... Треба сьому покласти край!... Правду я кажу, чи ні?...

Усі разом *(крім русалок).* Правда!... Правда!...

ЯВА V.

Ті ж та Дід-лісовик.

Дід-лісовик. Що се за шум, і чого се ви так вчасно всі зібрали ся тут?

Усі разом *(перебиваючи одно друге). (Квіточка:)* Я розкажу все... *(Ягідка:)* Отсе діти зайшли... *(Друга квіточка:)* Вони мене хотіли зірвати! *(Гриб:)* Чого їм тут треба?...

Старий гриб. Я розкажу все. .

Дід-лісовик. Які діти?... Що такеє сталось?... Ну розказуй хто один усе, як слід...

(Русалки обступають і розглядають діти).

Старий гриб. Біда, дідусю, біда... Не дадуть нам уже ті люди ніде спокою!... Вже вони протоптали стежку й сюди до нас, до нашої заповідної галяви...

Дід-лісовик. Що ти плетеш?... Сього не може бути!... Сюди ще ні сокира, ні чобіг людський ніколи не заходив...

Усі разом. Ні, не плете!... Він не плете.

Старий гриб. Он диви *(показує на діти, яких обступили русалки й хороводять навкруг них, співаючи:)*

Гей веселою юрбою
З глибини та на простір,
Випливаємо у нічку
В світлі місяця до зір.

Любо нам у тиху нічку,
Плесо річки покидать
І над берегом високим
Хороводами гулять.

Волос свій сушить на вітрі,
Розсипати звук пісень
І радіти, веселитись,
Поки стане ясний день.

Старий гриб. Дідусю-лісовику! Ти бачиш їх, чи ні? — Се діти, що зайшли сюди й заблудили на нашій лісовій галяві...

Дід-лісовик. Ага, он що!... Вчасно, вчасно, діточки, починаєте ви шкодити нам!... Вже ваші батьки досить нам дошкулили!...

Усі разом *(крім русалок).* Правда, дідусю, правда!... Правда, правда!...

Дід-лісовик *(продовжує).* Вже ті шкідливі, ненажерливі й заздрісні люди повикорчовували великі дерева... Де ті столітні сосни та дуби, в два, три й чотири обхвати, де гойдали ся наші русалки?...

Усі разом *(з обуренєм).* Нема вже, нема!...

Дід-лісовик *(продовжує).* Де ті звірі, що зростали в наших пущах та гущині?...

Старий гриб. Нема, дідусю, нема!...

Усі разом. Нема вже, нема!...

ЯВА VI.

Ті ж та Дід-водяник.

Водяник. Хе-хе-хе, діточки, здаєть ся, правду каже наш розумний та старий дідусь-лісовик!...

Усі разом. Певно, що правду!...

Старий гриб. А ти що нам на се скажеш?...

Дід-лісовик *(до водяника).* Кажи й ти нам свою думку!...

Водяник. Що вам казати?!... Ви й без мене знаєте самі все. В моїх ріках та болотах колись виводило ся багато ріжної дичини, птаства та риби. Тепер не те: качок перестріляли, болота повисушували, скрізь лазять, пасуть худобу навіть діти, косять косарі!... Правда, я їх потрохи, як попаду, то й топлю в воді... Але сього мало для них. Біда несе їх скрізь...

Усі разом. Правда, правда, всюди їх несе; всього їм мало!...

Дід-лісовик. Цитьте всі!... Слухайте-но, що я вам скажу... Люди нас нищать, немилосердно нищать... Але знайте, не буде нас — не буде й їх... Не буде гаїв зелених — не буде чистого повітря, не буде рік, не буде дощів... Усього, усього буде менше на обідраній землі!...

Водяник. Ну, ти батьку, теє... далеко зайшов... Тут ми не за те... Нам треба всім згуртувати ся проти людий, не давати ся, боронити ся від знищеня...

Усі разом. Нічого їх жаліти!...

Водяник. А хіба я їх жалію? І я за те!...

Дід-лісовик. От і добре!...

Водяник. Люди нас нищать, зі світа зводять і нам теж треба їх нищити, де й як тілько попадеш...

Усі разом *(крім лісовика й русалок).* Ну, що з тими дітьми тепер нам зробити?...

Дід-лісовик. Порадь, брате, що з ними зробити?...

Водяник. Дайте їх мені... Я заберу до себе в болото...

Усі разом. Бери їх, бери!...

Дід-лісовик. Стрівайте!... А яка нам із сього буде користь, що ми виграємо від сього?...

Усі разом. Буде менше їх!... Буде менше наших ворогів!...

Старий гриб. Душіть їх!... Чого їх жаліти?!... Вони нас не шкодують.

Старша русалка. Дідусю! Голубчику! Дайте їх нам! Ми їх передягнемо, навчимо хороводити, забавляти ся, лазити по гілях та гріти ся на місячному проміню...

Дід-лісовик. Сього мало, мої красуні!... Треба їх навчити красше — зелений гай любити, усяку ростину, птахів, звіря шкодувати, гнізд та нор не чіпати, водицею й болотцем любувати ся, а не псувати та руйнувати!...

Водяник. А що, діточки, старий лісовик, чи не розумно каже?!..

Усі разом. Правда, правда!

Старий гриб. А я радив би красше перевернути їх у гриби чи квітки!.., Нехай би зазнали, як то болить, як зривають тобі головку...

Старша русалка. Ні, дідусь лісовик багато прожив і він розумнійше за нас усіх обсудив... Вони — ще малі діти!... Колись і я була така!... Вони нічого не винні!... Треба їх пустити з нашої галяви живими; нехай ідуть до себе та розказують усім-усім, щоб нас берегли й не нищили...

Дід-лісовик. Нехай скажуть людям наше велике, останнє слово: Що не буде нас — то не буде й їх!... Нехай люди опамятають ся, поки не пізно!... Доволі руйнуваня! Нехай більше садять нашого лісового царства. Тоді буде красше й їм...

Водяник *(до дітий)*. Скажете, діти, батькам своїм та всім людям, щоб нас шанували?...

Галя *(жахливо)*. Скажемо!...

Гриць. Будемо казати...

Катруся. Я... бо...бою ся...

Старша русалка *(підходить до неї, бере її за підборіде й каже, гласкаючи її по головці)*: Не бій ся нас... Кажи всім, дитино, що ліс є живий, що він є зачарований. Що його болить, як йому роблять шкоду й біль... Нас бояти ся не треба, але любити треба й любувати ся...

(Чути — здалека кукурікає півень).

Водяник *(заганяє палкою свої русалки до води)*. Ану, дочки, марш до дому. Час і нам одпочити. Вже півень кукурікає північ...

Старша русалка. Дідусю, голубчику, ще трошки

погуляємо... Ще одну пісню заспіваємо, та й підемо до дому!...

Усі русалки. Ще одну пісню, дідусю...

Дід-лісовик. Ну, нехай до другого півня погуляють!... Не жени їх, брате!... Ще насидять ся дівчата в твойому болоті!...

Усі русалки. Дідусю, ще трошки!... Не жени, дідусю!...

Водяник. Ну, грайтесь іще; нехай буде так. Нехай сьогодня в нас буде свято відродженя ліса, зачарованої природи... Заспівайте лишень моєї улюбленої пісні...

Усі разом. Спасибі!... Спасибі!... Добре, добре... Нехай старша співає...

(Русалки хороводять навкруг дітий. Усі дивлять ся в ріжних позах і ґрупах).

Русалки *(співають):*

По ріці, по темносиній
Та по филі золотій
Цвіти, трави надпливають,
Зілє скошених лелій.

І в проміню сонця неба
Перед Господа лицем
Все рівняєть ся і щастє,
Сміх і радість із плачем.

Най зєднають ся в любови
Люди, цвіточки малі,
Бо усі ми діти Бога,
Творця неба і землі.

(Чути з далека спів другого півня).

Водяник. Ну, дочки, гайда до дому... День іде своєю очередю... На добраніч.

Старша русалка *(цілує маленьку Катрусю, а дві инші решту дітий)*. На добраніч! Нехай наш цілунок буде

памяткою замиреня усієї природи з людьми... Розкажіть же все своїм!... Нічого не таїть!...

Старий гриб. Розкажіть же все їм!...

(Чути третього півня).

Дід-лісовик. Ану, займайте всі свої місця... Ніч пройшла й свою чергу уступає дневи. Слава сонечку ясному, що живить усе!

Усі разом. Слава тобі, показавшому нам світ!...

(Усі счезають та займають свої місця, де були давнійше на сцені. Діти немов прокидають ся від сну).

Гриць *(протирає очи)*. Що се за мара така?

Галя *(хрестить ся)*. Де ми?... Невже все отсе правда, що я чула? А ти теж усе бачив і памятаєш, що тут було?

Гриць *(із захопленем)*. Усе, усе бачив і памятаю. Треба буде розказати все чисто татови й мамі, щоб ліса не займали, бо він зачарований...

Галя *(бере Катрусю за руку)*. Катрусю, що з тобою?... Що, ти спиш, чи що?

Катруся. Я... не сплю... Я... я бо...боюсь...

Гриць. Треба було бояти ся тоді, як і ми дріжали, як лісовик та водяник отут були... А тепер уже день, наш день... Але що се за диво було з нами?...

Галя. Ага!... Ми вчора пішли по ягоди і гриби тай заблудили... Се... се лісова казка...

Гриць. Але я не хочу бачити більше такої страшної казки... й ніколи не піду більше без тата й мами до ліса.

Катруся. І я!... і я!... Я бо...бою ся!...

Галя. І я теж... А знаєш, що я надумала, Грицю?... Ми розкажемо татови й мамі чисто все й попросимо щоб вони кинули ліс зовсім і перейшли жити в сели, там безпечнійше...

Гриць і Катря *(разом)*. Добре!... Неодмінно!

Галя. Ну, й треба буде все робити, що казали нам сьогодня тут у зачарованому лісі!

Гриць і Катря. Певно, що так!...

(*Чути, гавкає собака й голоси*).

Гриць. То наш Вовчик гавкає, він, він!

Галя. То, мабуть, наші тато нас шукають по лісі. Гукнім до них!... (*Гукають усі разом голосно*): Тату!... Мамо!... Ау!... Ми тут!... Ау!

ЯВА VII.

Діти, гаєвий з рушницею та з собакою, і його жінка.

Гаєвий. А то ви тут!..

Діти (*разом*). Таточку!... Мамцю!

(*Галя тулить ся до батька. Катруся до мами, а Гриць гласкає собаку*).

Катруся. Мамо!... Я бою ся, бою ся діда!...

Мати. Чого ти, Катрусю?... Якого діда?

Катруся. Діда, діда в лісі...

Гаєвий. Ну й злякали ви нас, діти! Від вечера вас шукаємо по лісі!... Ледви вас одшукали..

Мати. Я більше вас ніколи не пущу самих від дому...

Діти (*всі разом*). Ми вже більше не підемо самі!...

Гаєвий. А все ти винна, Галю!...

Гриць і Галя (*разом*). Ні, ми вам усе, усе розкажемо й ніколи вже не підемо у ліс.

Гриць. Бо він зачарований... Він є живий...

Галя. Я вам зараз усе розкажу, все-все, тілько ходімо звідси.

Катруся (*плаче*). Я боюсь; боюсь діда! Боюсь [illegible]!...

Завіса падає.

I.

Не скоро.

Зій- ди, зій- ди ве- чі-

ронь- ку на мир- не, ти- хе по-

ле, то- бі спі- ва є- мо ми

пі- сню, ве- чір- ня я- сна зо- ре.

II.

Танково. Гей!*)

1. Гей ве се ло- ю юр- бо- ю
3. Во- лос свій су- шить на ві- трі,

*) Гей — співає тільки 2 або 3 русалки — немов заклику-ючи до танку, — їм відповідають низькі голоси.

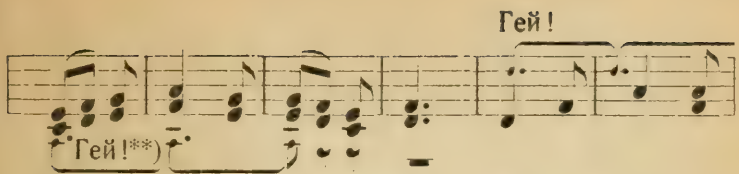

з гли-би- ни та на про-стір, ви- пли- ва- є-
роз- си- па- ти звук пі- сень, і ра- ді- ти,

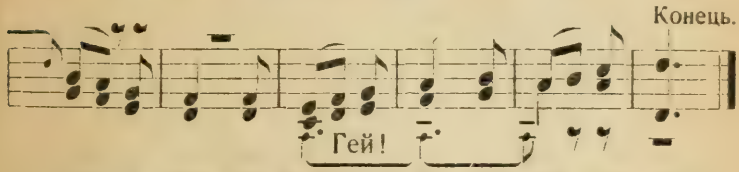

мо у ніч- ку в сві-тлі мі- ся- ця до зір.
ве- се- ли- тись, по- ки ста- не яс- ний день.

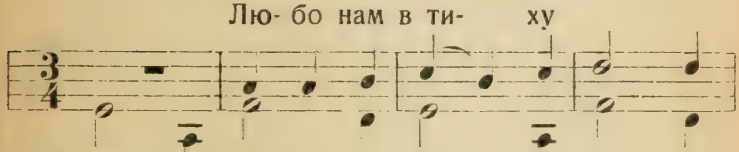

2. Лю- бо нам у ти- ху ніч- ку

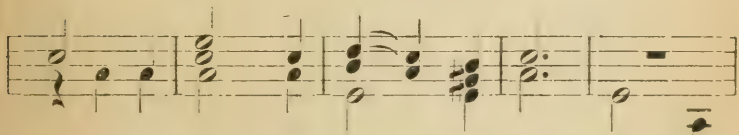

пле- со річ- ки по- ки- дать, і над

**) Також не більше 2—3-ох.

над бе- ре- гом ви-

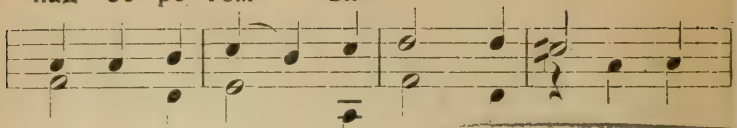

бе- ре- гом ви- со- ким хо- ро-

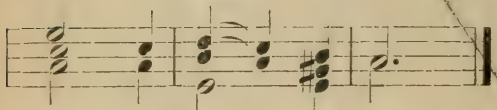

во- да- ми гу- лять.

MAY 4 1954

III.

Не скоро. По рі- ці по тем- но си- ній,

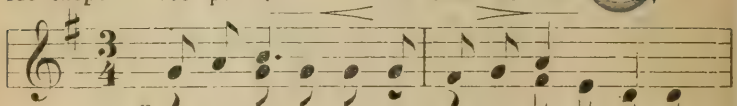

По рі- ці тем-но си ній,

та по хви- лі зо- ло-тій цві-ти, тра- ви

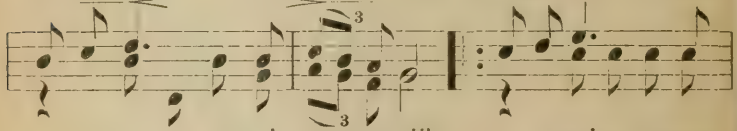

та по хви-лі зо- ло-тій цвіти, трави

над пли-ва- ють, зі-лє ско- ше- них лі-лій.

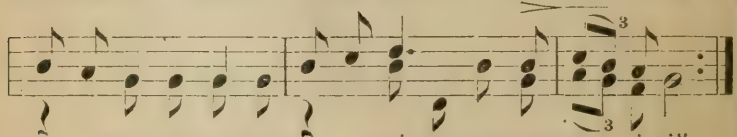

над-пли ва-ють, зі-лє ско-ше-них лі-лій.

і його жінки Мотрі“, з гарними образками О. Кульчицької.

Ч. 16. *Микита Магир*: **„Байки“**, з численними ілюстраціями А. Манастирського.

Ч. 17. *Вуйко Влодко*: **„Пригоди Юрчика Кучерявого“**, часть І, перероблена і доповнена, зі 120 образками О. Куриласа.

Ч. 18. *Антін Лотоцький*: **„Езоп“**, оповіданє про житє славного байкаря.

Ч. 19. *Я. Вільшенко*: **„Байки Езопа“**, в перерібках після Ля Фонтена, Е. Ґ. Лєсінґа і Ґелєрта, з численними образками.

Ч. 20. *Міґуель Сервантес*: **„Пригоди Дон Кіхота“**, з оріґінальними дереворитами Ґустава Доре.

Ч. 21. **„Пригоди барона Мінхгавзена“**, (на українську мову перелицював *Я. Вільшенко*), з образками найліпших німецьких малярів.

Ч. 22. **„Казки 1001 ночі“**:
а) Про Алядина і чарівну ліхтарню.
б) Моряк Сіндбад.

Річники „Світа Дитини“ з 1921 р.:

а) зброшуровані	1400 Мк.
б) в модерному переплеті	2000 „
в) в люксусовім переплеті	2300 „
Річник з 1920 р. (брошурований) . . .	1800 „

На посилку долучити належить 35 Мк.

Замовленя слати:

Видавництво „Світ Дитини“, Львів, ул. Зіморовича, ч. 3.

„Діточий Театр“.

Видавництво „Світ Дитини“ приступає д
таня легеньких сценічних картин, що творити м
стійний і добірний репертуар для діточих теат
вистав дома і в школі.

В друку є такі картини:

1. *Леся Верховинка:* **„Іменини Влодка“**, ко
на 3 дії.

2. *Мик. Вавриcевич:* **„Лісова казка“**, сцен
дію з нотами.

3. *Володимир Островський:* **„Соняшник“**,
картина на 3 дії з ілюстр. костюмів і нотами.

4. *Я. Вільшенко:* **„Коник-Стрибунець“**, сцен
на 1 дію з ілюстраціями.

5. *Ґрація Товпліс:* **„Дарунки Русалок“**,
фантазія у 2 діях.

6. *Василь Софронич:* **„Печери“**, сценічний
на 3 дії.

7. *Я. Вільшенко:* **„Княжна Ганна“**, істори
тина на 1 дію (з дитячих літ княгині Анни, до
Ярослава Мудрого).

8. *Володимир Королів-Старий:* **„Чарівний к**
сценічна картина на 3 дії.

9. *Володимир Королів-Старий:* **„Царівна-Ж**
нічна фантазія на 2 дії.

В дальшім приготованю має Видавни
кільканайцять перекладів найкрасших творів
чого театру із ріжних мов.

REMOVE
THIS POCKET
LIBRARY

Vavrysevych, Mykola
Lisova kazka